

- По твоите молитви, владико... Аз не го видях, владико, по-рано..., едва сега го видях...

- Кажи му да не си отива, - поръчал патриархът на килийника си. - Аз искам да раздели с мене трапезата ми.

Килийникът предал на стареца думите на патриарха.

Старецът отговорил:

- Да бъде волята Божия!

Богослужението свършило. Старецът се поклонил на Божия гроб и отново се намерил в своята килия. Ученикът потропал на вратата и казал: "Заповядай, отче, дойде време за причестяване". Старецът отишъл в църква заедно с ученика и се причестил.

Архиепископ Петър обаче, наскърбен от това, че старецът не го послушал, след празника му пратил писмо. Изпратил писма и до Фаранския епископ авва Фотий и до Синайските отци - да заведат авва Георги при него. Писмата били доставени до предназначение. Тогава аввата от своя страна пратил при патриарха трима презвитери: авва Стефан Кападокийски, великия старец Зосима, за когото споменахме по-рано, и авва Дуклетий римлянин. Аввата се оправдавал в писмата с думите: "Да не бъде това, Светейши Владико, аз да пренебрегна св. ваш вестител." "Да бъде известно на Ваше Блаженство, - писал по-нататък - че ние след 6 месеца ще се срещнем пред лицето на Господа Иисуса Христа, нашия Бог, и там аз ще ви се поклоня." Изпратените презвитери връчили писмото на патриарха, като свидетелствували, че старецът вече седемдесет години не се е отдалечавал от св. планина Синай. Тогава блаженият и благ архипастир Петър призовал за свидетели тези, които били на литургията в деня на Пасха, епископи и клир, които потвърдили, че видели стареца и го приветствували със свето целование (христосвали се с него). След като минали 6 месеца, старецът и патриархът действително починали, съгласно предсказанието на стареца.

Същата тази Дамяна ето още какво ни разказа: "Преди моето уединение като в затвор, веднъж в петък отидох в църквата "Св. Козма и Дамян" и прекарах там цяла нощ.

Привечер дойде и една старица, родом от Галатия Фригийска, и започна да раздава по две лепти на всички, които бяха в храма. Аз я познавах от по-рано, защото тя често и на мене е давала. Веднъж пристигна на поклонение в св. град и прекара тук една година двоеродната сестра - моя и на император Маврикий. Двете отидохме в църквата "Св. Козма и Дамян". В храма аз казвам на моята сродница:

- Виж, скъпа моя, ето иде старицата, която дава всекиму по две лепти. Ти не се противи, вземи ги!

- Какво? Кой ще ми заповяда да ги взема? - възрази тя с гняв.

- Но все пак вземи - ѝ казвам аз. - Тази жена е велика в Божиите очи. Цялата седмица тя прекарва в пост и каквото заработи през тези дни, всичко раздава в храма. Тя е вдовица и е вече на около 80 години. Вземи каквото